

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00' sáng thứ Ba ngày 03/05/2022.

*****

NỘI DUNG HỌC TẬP ĐỀ TÀI 873

“NGƯỜI HỌC PHẬT CÓ AI KHÔNG TIN NHÂN QUẢ!”

Hòa Thượng nói: **“*Người học Phật có ai không tin nhân quả!*”**. Ý của Ngài là người học Phật ai cũng tin nhân quả nhưng vì tin không sâu nên làm không được sâu, làm không được viên mãn, đa phần đều có kết quả không tốt.

Thí dụ Phật dạy chúng ta bố thí tiền tài thì tiền tài nhất định dồi dào phong phú nhưng đa phần chúng ta chỉ làm cho dễ coi chứ không làm triệt để. Chư Phật khi còn là Bồ Tát, trong thời gian tu hành Bồ Tát đạo, các Ngài không chỉ bố thí ngoại tài mà còn bố thí nội tài. Các Ngài bố thí nội tài, không chỉ bố thí năng lực, trí tuệ, khi người ta xin mắt thì các Ngài cho mắt, xin tay thì cho tay, xin chân thì cho chân. Tâm bố thí phải mạnh mẽ như vậy! Chính vì vậy mà chư Phật Bồ Tát tu hành mới có thể thành tựu quả vị.

Chúng ta ngày nay tu hành, vừa làm được một chút lời Phật dạy thì cho rằng mình đã làm được nhiều lắm rồi. Các vị Pháp sư Đại Đức ngày xưa muốn phổ biến Kinh pháp ở khắp nơi thì chép Kinh pháp vào chất liệu gì đó, rồi rạch tay mình ra, nhét Kinh pháp vào, khâu tay lại và chờ cho vết thương ở tay lành lại rồi mới đi. Khi có một vật thể nằm trong cơ thể thì cơ thể đau đớn nhức nhối đến cỡ nào? Ngày xưa “*Kinh Lăng Nghiêm*” là quốc bảo, không được lưu truyền ra nước ngoài. Vì muốn hoàng pháp lợi sanh, vì muốn Phật pháp lưu truyền đến khắp nơi nên các Ngài đã phải làm như vậy. Sau khi luân chuyển được Kinh pháp, các Ngài quay trở về nước để nhận tội. Tinh thần bố thí pháp của các Ngài cao cả, tuyệt vời đến như vậy! Chúng ta hiện nay chủ yếu chỉ bố thí tài nhưng cũng chỉ làm cho dễ coi, chứ chưa toàn tâm toàn lực làm vì lợi ích chúng sanh, vì Phật pháp trường tồn. Nếu không có người dồn hết tâm lực để làm vì lợi ích chúng sanh, vì Phật pháp trường tồn thì chúng sanh đời sau có chỗ để nương về hay không? Với tâm cảnh của chúng ta hiện nay, với cách chúng ta đang làm để hoàng truyền chánh pháp, hoàng truyền đạo đức Thánh Hiền, hoàng truyền giáo pháp thì người đời sau chắc chắn không có chỗ nương về.

Hòa Thượng nói: **“*Tuy người học Phật ai cũng tin nhân quả nhưng tin không đủ sâu, chính mình không thể chăm chỉ nỗ lực đoạn tất cả các việc ác, làm tất cả các việc thiện. Đây chính là niềm tin đối với nhân quả chưa đủ độ sâu*”**. Nhiều người khuyến khích người khác làm mọi việc lợi ích chúng sanh như bố thí, cúng dường, phóng sinh, làm những việc từ thiện nhưng chính bản thân họ không làm, thậm chí họ muốn nhận càng nhiều càng tốt. Họ cũng tin nhân quả, cũng biết được rằng làm việc thiện là tốt nhưng họ chỉ khuyên người khác làm mà bản thân họ không chịu làm. Mức độ tin nhân quả của họ chưa sâu, chỉ

dừng lại ở tin một chút như vậy nên họ không thật làm. Hòa Thượng nói: **“Thí dụ Phật dạy chúng ta tu tài bố thí, nếu đem tiền của bố thí cho người thì tiền của không bao giờ bị tổn giảm mà còn nhiều hơn”**. Trong cuộc đời của mình, tôi thể nghiệm điều này rất sâu sắc. Bố thí không chỉ là **“một vốn bốn lời”** mà một vốn rất nhiều lời.

Khi Hòa Thượng Tịnh Không còn trẻ, Hòa Thượng đến hỏi Chương Gia Đại Sư làm thế nào để bước vào thâm nhập Phật pháp cao sâu nhiệm màu. Ngài Chương Gia Đại Sư tĩnh lặng một lúc lâu rồi nói: **“Bố thí”**. Hòa Thượng nói: **“Con không có đủ cơm để ăn thì làm thế nào để bố thí?”**. Chương Gia Đại Sư nói: **“Bắt đầu từ một đồng được không?”**. Hòa Thượng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: **“Một đồng thì con có thể làm được”**. Chương Gia Đại Sư nói: **“Vậy thì ông hãy bắt đầu từ một đồng”**. Hòa Thượng đã bố thí bắt đầu từ một đồng, vậy mà khắp nơi trên thế giới đều nhận được ân đức của Ngài.

Hòa Thượng đi giảng ở bất cứ đâu, khi người chưa đến thì mấy chục tấn Kinh sách, tặng phẩm đã đến trước. Tôi đã từng đến Singapore bốn lần, tôi thấy pháp hội tặng rất nhiều Kinh sách, mọi người thỉnh bao nhiêu Kinh sách cũng được. Có người tham lam lấy về rất nhiều Kinh sách nhưng đến sân bay hàng bị quá cân nên họ bỏ Kinh sách ở lại sân bay. Người phục vụ ở sân bay bỏ Kinh sách vào thùng rác. Tôi rất đau lòng khi biết việc này. Họ cho rằng họ làm như vậy thì không phải chịu nhân quả.

Tôi đến Luân Đôn ở nước Anh xa xôi để tham gia pháp hội Hòa Thượng giảng. Kinh sách tặng mọi người nhiều vô số, sau khi đã tặng rồi mà Kinh sách vẫn còn nhiều miên man. Mỗi người đi nghe giảng pháp đều được tặng một phần quà đựng trong chiếc túi rất xinh đẹp, trong đó có dây chuỗi, kẹo và một phiếu đổi thức ăn trị giá 3 bảng Anh. Họ không hạn chế số người nhận quà tặng.

Hòa Thượng chỉ bắt đầu bố thí từ một đồng. Điều quan trọng không phải là tài vật nhiều hay ít mà điều quan trọng là tâm của chúng ta. Người chỉ có một đồng nhưng bố thí một đồng ấy với tâm chân thành khác với người có một triệu nhưng chỉ bố thí một đồng rồi cho rằng **“mình có tâm là được”**. Đó là tâm bòn xén, tâm ích kỷ. Nhiều người lợi dụng câu **“mình có tâm là được”**. Người ta không tu, cứ nói rằng **“mình tu tâm là được”**. Người ta không ăn chay, cứ nói rằng **“mình tu tâm là được”**. Không biết tâm của họ ở đâu? Nếu chúng ta giải thích cho họ thì cũng giống như **“nước đổ lá khoai”**.

Khi xưa, một cô gái nghèo cúng dường Phật mấy xu tiền thì được vị Hòa Thượng trụ trì tác pháp cúng dường. Nhờ công đức đó mà cô gái đó trở thành Hoàng hậu. Về sau, Hoàng hậu quay lại chùa cúng dường hàng ngàn lạng vàng nhưng Hòa Thượng không trực tiếp làm lễ tác pháp mà chỉ để một chú nhỏ ra tác pháp. Hoàng hậu ngạc nhiên hỏi thì Hòa Thượng trụ trì nói rằng: **“Ngày xưa Ai Da cúng dường Phật bằng tâm chân thành. Ngày nay Ai Da cúng dường Phật bằng vật chất chứ không có tâm chân thành”**.

Chúng ta hiểu rõ nhân quả, trồng hạt đậu thì hạt sẽ lên cây đậu. Một cây sẽ có nhiều trái, nhiều trái sẽ có nhiều hạt, không bao giờ cây chỉ cho một hạt. Chúng ta tưởng rằng mình đã tin nhân quả, mình đã làm tốt lắm rồi nhưng thật ra chúng ta mới chỉ làm ở mức để coi mà thôi.

Những ngày đầu mới mở trường, chúng ta vô cùng khó khăn, gian khổ mọi bề, tài chính chật vật. Chúng ta chỉ cần có vài trăm triệu là đã có thể vận hành trường nhưng không dễ có. Khi văn hóa truyền thống được tiếp nối thì Phật pháp được phát triển. Người ta biết hiểu kính Cha Mẹ thì mới biết kính trọng Sư trưởng, mới biết kính trọng Lão sư. Lão sư là Thích Ca Mâu Ni Phật. Người ta không hiểu được điều này, đến khi nhận được lợi ích thì họ bắt đầu ủng hộ.

Có người nói với tôi rất thơ ngây: *“Thưa Thầy, nơi con ở chưa có trường mầm non học văn hóa truyền thống”*. Tôi hỏi: *“Con ở đâu?”*. Cô ấy nói cô ấy ở Đà Nẵng. Tôi nói cho cô ấy biết ở Đà Nẵng có hai trường mầm non học văn hóa truyền thống thì cô ấy nói rằng: *“Nhà con cách xa trường nên không đi được”*. Rất nhiều người mong mỗi có trường liên cấp, mong mỗi có trường tiểu học, trường cấp 2, trường cấp 3 để con họ được học văn hóa truyền thống. Để xây dựng, vận hành một trường tiểu học thì phải đáp ứng rất nhiều quy định, phải giải quyết rất nhiều vấn đề. Họ không khởi tâm động niệm vì chúng sanh mà chỉ nghĩ đến con của họ. Tất cả ý niệm khởi lên đều là *“tự tư tự lợi”*, đều xuất phát từ nhu cầu bức thiết của chính bản thân họ chứ họ không khởi tâm động niệm vì chúng sanh, vì phục vụ tha nhân. Họ sẵn sàng sắm siêu xe, siêu nhà nhưng không muốn làm *“siêu trường học”*. Cuối cùng siêu nhà, siêu xe cũng mất hết.

Trong cuộc sống này, nhiều người nói *“giá như”*. Hôm qua tôi đang lao động thì thấy các cụ đi ngang qua tấm tắc khen: *“Khu nhà này đẹp quá!”*. Họ chỉ nhìn thấy sự hoành tráng mà không biết rằng chúng ta ra sức làm việc đầu tắt mặt tối, không nề hà sức lực, lặn xả vào làm. Chúng ta khởi tâm xây dựng để nhanh chóng hoàn thiện nơi đào tạo các thế hệ tiếp nối, giúp các con được học tập văn hóa truyền thống, nhận được nhiều lợi ích.

Hòa Thượng nói: ***“Bồ thí tài, bồ thí pháp, bồ thí vô úy chính là “dĩ thân tác tắc”, phải chính mình làm gương, phải y giáo phụng hành. Đó chính là bồ thí. Phật dạy chúng ta bồ thí tiền tài thì tiền tài không hề thiếu. Ngày nay chúng ta có tiền tài nhưng vẫn không chịu bồ thí. Chúng ta có tin lời Phật dạy nhưng tin không sâu nên không thật làm”***.

Có người khoe với tôi họ đúc một bức tượng Quán Thế Âm 80 tỷ. Họ cho rằng làm như vậy công đức lớn. Thật ra phước báu lớn nhưng người ta khen ngợi thì họ đã hưởng hết rồi. Hòa Thượng Tịnh Không nói: ***“Tôi có tiền thì tôi xây trường học, làm giáo dục, đào tạo người kế thừa chứ tôi không xây chùa”***. Thật ra, phải có giáo dục tôn giáo để giúp người ta nhận biết, như vậy mới thật sự bỏ ích. Nếu dùng số tiền đó để làm trường học thì biết bao nhiêu người nhận được lợi ích. Nếu xây tượng to thì mọi người chỉ đến đó để cầu xin.

Một lần tôi đi giảng ở Hải Phòng, tôi thấy các Phật tử đứng dưới chân tượng Quán Thế Âm Bồ Tát để cầu khẩn, xin xỏ rất nhiều. Lúc vào giảng, tôi hỏi họ: *“Có ai hiểu được hạnh nguyện của Bồ Tát Quán Thế Âm không?”*. *“Quán”* là *“lắng nghe”*, *“Thế”* là thế gian, *“Âm”* là âm thanh. *“Quán Thế Âm”* là lắng nghe âm thanh đau khổ của thế gian mà cứu giúp. Bồ Tát Quán Thế Âm hiện thân là *“thiên thủ thiên nhãn”*

không phải là theo nghĩa đen Ngài có thân tướng nghìn mắt nghìn tay. “*Quán Thế Âm*” có nghĩa là Ngài quán thông thấy hết tất cả sự đau khổ của chúng sanh, nơi nào chúng sanh khổ nạn thì Ngài luôn dang tay cứu giúp. Hòa Thượng nhắc đến 4 giáo dục: Giáo dục gia đình, giáo dục xã hội, giáo dục học đường và giáo dục tôn giáo. Con người phải được giáo dục đến nơi đến chốn thì mới không trở thành mê tín.

Có hai người cùng bỏ tiền ra để cúng dường một bức tượng Phật hơn một tỷ đồng. Khi hai người tình cờ gặp nhau, họ đều khoe mình đã cúng dường để đúc bức tượng Phật đó. Phật dạy chúng ta bô thí phải “*tam luân không tịnh*”, bô thí phải không thấy người nhận, không thấy người cho, không thấy vật cho thì mới là bô thí Ba La Mật. Nếu chúng ta bô thí mà dính mắc vào đó thì chúng ta sẽ cảm thấy đau xót.

Hòa Thượng nói: “*Lời Phật nói là chân thật nhưng đáng tiếc, chúng ta không chân thật tin tưởng. Nếu chúng ta chân thật tin tưởng thì ngay trong cuộc đời này chúng ta sẽ trải qua ngày tháng rất hạnh phúc, rất tự tại*”. Đây là lời nói chân thật của Hòa Thượng. Ngài là người đã chứng nghiệm, đã thể nghiệm.

Chúng ta chỉ nghĩ đến chuyện cho người khác, không mong chờ người khác cho mình thì chúng ta rất giàu có. Chúng ta không có nhiều tiền nhưng ngày ngày vẫn có thể cho đi, ngày ngày vẫn có thể bô thí. Mấy ngày hôm nay, tôi cất lực lao động khiến các bác thợ xây chuyên nghiệp rất nể phục. Ở phía trên họ đang xây thì ở phía dưới tôi đã dọn dẹp sạch sẽ, giúp họ đi lại thuận tiện. Trong dịp nghỉ lễ vừa qua, người ta đi chơi thì tắc đường gian khổ. Chúng ta chăm chỉ làm việc nhưng không cảm thấy khổ. Đó chính là chân thật bô thí! Chúng ta làm ra hình tượng khiến mọi người xung quanh nhìn thấy, chân thật cảm động thì sẽ phát tâm tìm hiểu và học tập theo. Chúng ta dọn được khu đất trống để làm thêm một khu nhà lười hơn 200m² trồng rau sạch. Vậy là chúng ta có 400m² trồng rau thủy canh để tặng bà con làng xóm, tặng mọi người. Chúng ta bô thí và dạy người ta cách bô thí, không gì hơn là phải làm ra biểu pháp. Hòa Thượng nói: “*Phải chính mình làm gương!*”.

Hòa Thượng nói: “*Bố thí tài thì được tiền tài, bố thí pháp thì được thông minh trí tuệ, bố thí vô úy thì được khỏe mạnh sống lâu. Chúng ta đều có năng lực bố thí. Có năng lực bố thí thì chắc chắn có phước báu, nhưng các vị phải nên ghi nhớ: Phước báu này lưu lại đến tuổi già hưởng. Đây là người có trí tuệ*”. Hòa Thượng nói như vậy vì có nhiều người già còn đang sống ở đời nhưng bị con cháu ghét bỏ, muốn họ chóng chết. Có nhiều người già lại được con cháu kính trọng, mong muốn họ sống mãi.

Ngày nay, rất nhiều người mong muốn Hòa Thượng Tịnh Không sống ở thế gian. Ngài đã già yếu rồi, rất nhiều người tình nguyện chăm sóc Ngài. Thầy Thị giả của Ngài nói: “*Xin các vị hãy yên tâm! Hòa Thượng đang rất khỏe, rất an ổn*”. Chúng ta cứ yên tâm niệm Phật, không cần phải lo đến thăm hỏi Ngài. Nếu chúng ta đến thăm thì cũng không được vào gặp để tránh làm phiền Ngài.

Hòa Thượng nói: “*Khi còn trẻ, tốt nhất không nên hưởng hết phước. Nếu chúng ta hưởng hết phước báu thì tuổi già sẽ rất khổ. Khi còn trẻ, dù khổ một chút nhưng chúng ta còn có năng lực, thể lực và tinh thần để chịu đựng. Khi tuổi già, chúng ta không còn tinh thần và thể lực để chịu khổ*”. Chúng ta

phải biết tái tạo phước báu thì mới có phước báu vì phước báu không phải là nguồn vô tận. Tuổi trẻ lo hưởng phước, đời sống tiện nghi vật chất đầy đủ xa hoa tráng lệ là đang hưởng phước.

Tôi không muốn nói ra việc này nhưng có lẽ tôi nên nói. Cách đây nhiều năm, một Phật tử đến chỗ tôi ở. Khi bước vào phòng của tôi, họ rất ngạc nhiên vì thấy căn phòng đơn sơ, giản dị đến mức thấp nhất, không có vật gì đáng giá. Họ nhìn thấy đời sống của tôi đơn giản như vậy mà họ còn bỏ, nếu họ thấy tôi sống xa hoa thì không biết họ còn như thế nào! Tôi nằm trên một chiếc giường đóng bằng các tấm gỗ thông. Đây là giường mà các Quý Thầy không dùng nữa nên tôi xin về dùng. Bàn bày 3 bức tượng Phật là tôi nhặt những tấm ván gỗ thông về rồi ghép lại. Tôi tự trồng các loại hoa, ngày ngày mang hoa bày trên mặt bàn học. Tôi hoàn toàn có thể bảo học trò mua sắm bàn Phật bằng đá hoa cương, mua sắm những chậu hoa đẹp để trưng bày nhưng tôi không làm như vậy vì không cần thiết. Đó là tu phước, không hưởng phước.

Mấy ngày nay, học trò muốn giúp tôi lái xe đưa tôi đến công trường, giúp tôi bấm máy quay để tôi đỡ vất vả nhưng tôi muốn tự mình làm. Hòa Thượng nói: **“*Khi còn trẻ, dù khổ một chút nhưng chúng ta còn có năng lực, thể lực và tinh thần để chịu đựng*”**. Có một lần, Ngài Lý Mộc Nguyên mong muốn bố trí hai thị giả để phục vụ Hòa Thượng những việc như giặt đồ, dọn dẹp nhà cửa vì Hòa Thượng đã lớn tuổi rồi nhưng Hòa Thượng từ chối, Ngài nói: **“*Tôi không muốn làm người thiệt thòi*”**.

Hòa Thượng nói: **“*Nếu bạn muốn tuổi già có đời sống hạnh phúc thì bạn phải nỗ lực tu bổ thí, phải kính lão tôn hiền, kính trọng trưởng bối, tôn kính những bậc tu hành chân chính. Chúng ta tôn kính người già, đây là chúng ta tu nhân. Tương lai, khi chúng ta về già thì người trẻ mới tôn kính chúng ta. Ngày nay, tôi thấy người già bị chán ghét, người già chỉ chờ chết. Chúng ta thấy người già rất đáng thương, nhất định chúng ta phải tận tâm tận lực chăm sóc họ, giúp đỡ họ. Như thị nhân, như thị quả. Nếu bạn có thể tin sâu nhân quả, có thể chăm chỉ đoạn ác tu thiện thì ngay trong đời sống này, bạn nhất định được hạnh phúc, rất an vui tự tại*”**.

Chúng ta không biết rằng rồi đây chúng ta sẽ già. Khi chúng ta già thì người ta sẽ chán ghét chúng ta giống như chúng ta chán ghét người già. **“*Như thị nhân, như thị quả*”** có nghĩa là nhân như thế nào thì quả sẽ như thế đó. Hòa Thượng nhắc đi nhắc lại những việc tưởng chừng đơn giản nhưng thật sự vô cùng lợi ích. Nếu Ngài không nhắc thì chúng ta sẽ quên, vì quên nên chúng ta không làm. Hòa Thượng **“*giáo nhân bất quyện*”**, dạy người không biết mệt mỏi, không phiền hà khi dạy đi dạy lại nhiều lần.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hi công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!

Chúng con chân thành cảm ơn!